

BLAUWE LEEUWEN, naam van de Brusselse Vlaamse liberalen die zich in mei 1968 afscheurden van hun Franstalige partijgenoten.

De scheuring ontstond in de context van de toenemende Vlaams-Waalse tegenstelling in de unitaire liberale partij na de negatieve verkiezingsuitslagen van 31 maart 1968. Twee directe aanleidingen lagen aan de basis: het perscommuniqué van 13 mei 1968 waarin de Franstalige Brusselse liberalen het plan-Paul vanden Boeynants (dat onder meer voorzag in een paritaire Brusselse cultuurraad) verwierpen

zonder hierover met hun Vlaamse partijgenoten in Brussel overleg te plegen en de verwerping op 14 mei 1968 van een motie van de Vlaamse liberalen in Brussel tegen het **Front démocratique des Francophones (FDF)/Rassemblement wallon (RW)**.

Hierop besloten de 68 Vlaamse PVV-afdelingen van het kiesarrondissement Brussel op 24 mei 1968 een apart Verbond der Vlaamse PVV-afdelingen van het kiesarrondissement Brussel op te richten, dat, in navolging van de socialistische Rode Leeuwen, de naam Blauwe Leeuwen meekreeg. Belangrijke initiatiefnemers waren onder meer Emiel Janssens, **August de Winter**, Louis Cantillon en **Jan Bascour**, die de eerste voorzitter werd.

Na de splitsing van de unitaire liberale partij in 1971 werden de Blauwe Leeuwen in 1972 erkend als Brusselse Federatie van de Partij voor Vrijheid en Vooruitgang (PVV). Datzelfde jaar werd Bascour als voorzitter opgevolgd door Janssens.

LITERATUUR: S. Hiers, 'Het ontstaan en de groei van het Vlaams Nationaal Jeugdverbond (VNJ)', in WT, jg. 57, nr. 1 (1998), p. 3-28.

NICO WOUTERS